

Udenrigsministerens elegante Verdensmandstone, men denne Sætning kan med Sandhed gælde, selv om den kun gælder ganske faa fremmede Magter. Udeladelsen af Ordet „alle“ — underforstaaet naturligvis, med hvilke vi er i Berøring — lader sig særdeles vel forklare.

Det er vel vanskeligt at betegne Udviklingen af Pasforholdene ved vor sydlige Grænse som tilfredsstillende, medmindre der for Regeringen foreligger Oplysninger, som Offentligheden ikke kender. Men paa Grundlag af det Offentligheden bekendte er der dog Grund til at sige Justitsministeren Tak for den rolige og faste Holdning, han i dette Spørgsmaal har indtaget. Vi mener, at Landets Interesser er blevet vel røgtet derigennem, og haaber oprigtigt, at dette Spørgsmaal ved Klarlæggelsen af den store Forskel, der er paa den danske og tyske Nægtelse af Udstedelse af Fællespas, maa udvikle sig til tilfredsstillende.

Ogsaa Forholdet til Norge kunde maaske tænkes at være indeholdt i det stilltende Forbehold. Jeg kan vanskeligt tænke mig, at Regeringen betragter Skridt som det af Norge i London foretagne, Protesten mod Udøvelsen af Danmarks Suverænetet i Grønland, som tilfredsstillende. Man kan naturligvis sige, at „saa er man den Erfaring rigere“, men det bør dog vist opfattes som et Tegn paa, at den ulykkelige Grønlandstraktat ingenlunde er blevet den Fredens Balsambøsse, som den i sin Tid blev udgivet for. Den stadige Uro i Norge om dette Spørgsmaal er ingenlunde aftaget, saaledes som Traktatilhængere forudsagde, at dette vilde ske.

Medens jeg er ved dette Emne, ønsker jeg at sige, at det har glædet os at se, at Regeringen paa forskellig Maade har understøttet de Bestræbelser, der ved privat Foretagsomhed er sat i Gang for at vinde Land paa Østkysten af Grønland. Der er ligeledes Grund til med Tak at mindes den Indsats og de Ofre, der her paa forskellig Vis er bragt i det danske Folks Tjeneste, og til at ønske, at Held maa følge disse Forsøg paa at afbøde Traktatens uheldige Virkninger.

Naar Regeringen dernæst med Tilfredshed betragter Udviklingen i Folkenes Forbund, som den har artet sig i Genève i Aar, er det vist et Udslag af det, Udenrigsministeren plejer at kalde den sunde Optimisme. For almindelige menneskelige Øjne skulde det synes, at Regeringen netop som Tilhænger af den raske Fremstormen i Fredssagen har mindre Grund til Glæde. Vi andre, der ikke mindre oprigtigt ønsker

en Udvikling i Retning af Fred og god Forstaaelse mellem Folkene, kunde maaske have mere Grund til at glædes, saa sandt som det kun er det nøgterne Arbejde Skridt for Skridt, der i denne Sag vil bære god Frugt. Jeg maa i øvrigt benytte Lejligheden her til at takke Udenrigsministeren, fordi den Henstilling, jeg fremsatte i Fjor, at man vilde drøfte Instruksen til Genève-Delegationen i det udenrigspolitiske Nævn, er blevet taget til Følge. Med nogen Forbavselse hører vi nu, at det er en Selvfølge, at Regeringen fremdeles vil vise Opmærksomhed og Hensyntagen overfor den Udvikling i Afrustningsspørgsmaalet, som maatte blive Resultatet af de bebudede Forhandlinger indenfor Folkenes Forbund. Vi har oprigtigt talt ikke fundet meget af Hensyntagen til en saadan Udvikling i Regeringens hidtidige Holdning, tværtimod, det, vi altid har bebrejdet denne Regering, er, at den uden noget som helst Hensyn til Forholdene hos andre af Folkeforbundets Medlemmer har villet indføre Verdensfreden forsøgsvis for Danmarks Vedkommende. Nu vil Ministeriet formodentlig hævde, at den har taget et saadant Hensyn, og Fejlen maa saa aabenbart ligge i manglende Forstaaelse hos Regeringen, og i saa Fald er det vel saare tvivlsomt, hvor megen Værdi der kan tillægges denne Sætning, dette Løfte om en forstandigere Politik paa dette Omraade. Jeg skal ikke ved denne Lejlighed komme ind paa det bebudede Militærforslag efter radikalt Mønster, men kun pege paa, at Udgiften for Regeringspartiet er gaaet op fra 7,5 Mill. Kr. i 1922 til ca. 18 Mill. Kr. nu. En saadan Udvikling i Løbet af tre Aar gør sig virkelig fortjent til den Betegnelse, der bruges i Trontalen, at Forholdene „udvikler sig tilfredsstillende“, for hvis Udviklingen efter denne Linie fortsættes i blot en kort Aarrække, vil den naa til et selv for os fuldt tilfredsstillende Resultat. En Ting bør dog nævnes i denne Forbindelse: Forsvarsministerens aabne Erkendelse overfor Verdenspressen af, at et arustet Danmark højst sandsynligt ved en Krigs Udbrud vil blive Maal for et Kapløb mellem de interesserede Magter om at komme først i Besiddelse af de strategisk betydningsfulde Punkter af Landet, der saaledes vil have god Udsigt til at blive Krigsskueplads. Ministerens stærke Fremhæven af, at Forslaget saaledes ingen Garanti byder mod, at Krigens Rædsler skyller ind over Danmark, vil formentlig være egnet til at aabne Øjnene hos adskillige af de Fredsvenner af en helt anden politisk